

Roemeensche Volksliederen.

IV.

— „O zuster! vertel mij wat je ziet,
Als je de oogen sluit en je ziet mij niet.
O zie je de kamer en 't spinnewiel
En het duifje zoo blank als een reine ziel
En dē anjers zoo rood op het raamkozijn?
Vertel mij, vertel mij, o zusje mijn!”

— „O wat ik al zie met mijn oogen dicht?
Je ranke gestalte en je mooi gezicht
En het wiertje aan het snorren in 't kamerkijn
En dē anjers zoo rood op het raamkozijn.
En een groote hôra zie 'k draaien rond,
Alsof ik er stil naar te kijken stond.
An álmaar draait die hôra rond,
Maar 't is me of zij álmaar stille stond.
Want mijn lief, die danst er mij nabij
En hij danst er met andren maar niet met mij.
En elk die hem toelacht met blij gelaat
Ontsteekt in mijn boezem een vuur van haat.
En ik zeg er aan elk van die meisjes: — „O kind!
Ik wil je wel geven mijn gordellint
En mijn prachtigste halssnoer, dat geef ik je wel
En ik put voor je water, drie dage', uit de wel,
Maar lach mijn lief niet langer toe!
O lach niet! Dat maakt mij zóo droef te moe!
Dat zie ik met mijn oogen dicht,
Maar ik zie ook je lief gezicht
En het wiertje aan het snorre' in het kamerkijn
En dē anjers zoo rood op het raamkozijn”.

HÉLÈNE LAPIDOTH—SWARTH.